Niels Juel

1690 kom det første varsel for Niels Juel om, at han var ved at komme op i årene. Han var ganske vist kun 61 år gammel, men da han i maj indleverede sin konduiteliste, tilføjede han i sit ledsagende brev, at man forhåbentlig ikke ville tage det unådigt op, men når svaret havde ventet så længe, var det „min upasselighed den største del har været årsag." I tiden fra den 12. maj til den 26. august deltog Niels Juel ikke i admiralitetsmøderne, og dette har næppe anden grund end sygdom og følgende rekreation

Allerede Henrik Harpestreng fortalte om kommen, at „det forekommer ond vejr af maven, det gør og mad at smelte i maven, det gør pisse, det dræber spoleorme og styrker og maven", og om mynte sagde han ligeledes, at det „smelter mad i maven og styrker maven", medens han om fennikel berettede, at når gamle hugorme spiser fennikel, bliver de unge igen - og „derfor" må den også være god for gamle folk14. Fordøjelsesvanskeligheder var imidlertid ikke det eneste, som Niels Juel måtte plages med i de senere år. I juni 1693 var han så uheldig at brække sin arm ved at falde af vognen, da hans heste løb løbsk „ved en tjeners dier kusks uagtsomhed og forseelse", fortalte Peter Jespersen i sin lig tale, og han fortsatte: „Fjenden havde aldrig i 14 søslag givet ham en fin gas sår, han var hånsk over at lade nogen mærke alle høre, at da var tilføjet ham nogen smerte." Uheldet skete ved Jægersborg Nord for København, og i en dagbog fortælles, at kongen den 13. juni besøgte Niels Juel da havde brækket sin arm nogle dage før.

Tre år senere, i 1696, havde Niels Juel atter vrøvl med armen, og en beretning fra 1712 fra Thy fortæller, at da på en gård i Vang i Thy boede en vis Laurids (Laurids Badskjær), „som født på landet og opdraget på landet alene ved praksis havde opnået en sådan øvelse i kirurgien, at der, på grund af hans store færdighed i at helbrede hvilken som helst slags sår og i særdeleshed benbrud, strømmede overmåde mange til ham som til en anden pæon, ikke blot fra de nærmeste egne, men også fra Norge på den anden side af havet På grund af denne berømmelse blev han, hvis jeg husker ret, i året 1696 hentet til København til Danmarks største admiral på det tidspunkt, den velfortjente hr. Niels Juel, for at fordrive eller i det mindste mildne de smerte, som på ny var begyndt at slide i hans arm, da ved et ulykkeligt tilfælde tre år i forvejen var brækket og havde været meget behandlet af andre, og hvilke han også med lykkelig bånd fik til at svinde så godt, at den „salige helt " tilskrev ham sin fulde helbredelse. Og da han beredte sig til hjemrejsen, lovede Juel ham, foruden belønningen for at have gengivet ham sundheden, ved sin hjælp at skaffe»» ham plads mellem Københavns borgere og kirurgi. Men den allerede gamle mand ville heller tilbringe resten af sin tid i mørket, end i offentlighedens lys udsætte sig for manges misundelse"